

Acesta nu este document finalizat

Cod ECLI ECLI:RO:CABUC:2021:177.001076

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.4331/2/2021

SENTINȚA CIVILĂ NR.1076
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 01 IULIE 2021
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE – AMER JABRE
JUDECĂTOR – ALINA POHRIB
JUDECĂTOR IOANA RALUCA CARPEN
GREFIER - GEORGETA POSTEA

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal formulată de reclamantul **Secu Cristian Adrian**, în contradictoriu cu pârâtul **Comitetul National pentru Situații de Urgență prin reprezentant legal prim Ministru Florin Vasile Cățu și petentul Departamentul pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne**, având ca obiect „Anulare act art. 15 lg. 136/2020”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, în ordinea listei de ședință, a răspuns reclamantul **Secu Cristian Adrian**, lipsind pârâtul **Comitetul National pentru Situații de Urgență și petentul Departamentul pentru Situații de Urgență**.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează Curții, faptul că la data de 28.06.2021, prin email, înregistrat în data de 29.06.2021 prin serviciul registratură, reclamantul **Secu Cristian Adrian** a depus scurte precizări 1 exemplar, faptul că la data de 30.06.2021 reclamantul a depus practică judiciară precum și faptul că la data de 30.06.2021 și 01.07.2021 petentul **Departamentul pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne** a depus întâmpinare câte 1 exemplar.

Curtea procedează la identificarea reclamantului care se legitimează cu cartea de identitate.

La interpelarea expresă a Curții dacă s-a luat cunoștință de conținutul întâmpinării depuse de petentul **Departamentul pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne**, reclamantul arată că s-a uitat peste aceasta, dacă i se poate comunica și în același timp precizează că nu dorește un nou termen.

Curtea comunică reclamantului în ședință publică un exemplar al întâmpinării depuse de **Departamentul pentru Situații de Urgență**.

Totodată aduce la cunoștință faptul că **Departamentul pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne** prin întâmpinare a invocat excepția tardivității cererii completatoare depuse de reclamant după termenul din 28.06.2021 și acordă cuvântul pe aceasta.

Reclamantul apreciază că înainte trebuie puse în discuție excepțiile invocate de acesta cu privire la cererea de intervenție.

Curtea aduce la cunoștință reclamantului faptul că se pot pune în discuție excepțiile invocate de acesta, dată fiind Ordonanța de Urgență nr.63/2021 publicată ieri, potrivit careia **Departamentul pentru Situații de Urgență din Cadrul Ministerului Afacerilor Interne** reprezintă legal pârâtul **Comitetul National pentru Situații de Urgență**, iar pentru faptul că acesta îl reprezintă legal se va discuta pe această întâmpinare.

Reclamantul învederează Curții faptul că întâmpinarea este formulată în nume propriu și nu este formulat de **Comitetul National pentru Situații de Urgență prin reprezentant legal**

Departamentul pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, din punctul său de vedere îndeplinește cerințele codului de procedură civilă, totodată arată că se poate pune în discuție, lăsând la aprecierea instanței .

La interpelarea expresă a Curtii referitoare la faptul că reclamantul dorește să se discute cu prioritate cererea de intervenție accesorie, acesta apreciază că se impune, dar dacă Curtea are incertitudinea că aceasta este formulată de Departamentul pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne în numele Comitetului National pentru Situații de Urgență, poate pune concluzii prioritare asupra acesteia pentru a nu fi probleme în calea de atac.

Curtea acordă cuvântul pe excepția tardivității cererii completatoare.

Reclamantul referitor la întâmpinarea formulată solicită respingerea excepției tardivității având în vedere faptul că nu se află în prezența contenciosului de drept comun, ci se află în fața unei proceduri de urgență având în vedere faptul că numita Alina Cassandra Dobre a depus după orele de program întâmpinarea, apreciază că nu se impune sigur a indica temeiul de drept pentru că este o procedură urgentă și nici nu se impune acordarea unui nou termen pentru a indica temeiurile de drept în punctul de vedere.

De asemenea, arată că nu a avut când să-și modifice cererea , înscrisurile le-a luat la cunoștință pe la ora 11,00 , solicitând și amendarea numitei Alina Cassandra Dobre pentru formularea unei cereri de intervenție cu rea credință , din punctul său de vedere deoarece încalcă puterea de lucru judecat a Deciziei nr.3479/2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 3251/2/2021 și a Secretarului de Stat Raed Arafat și a instituției în sine cu amendă judiciară de 1000 de lei pentru formularea unei cereri vădit netemeinice.

La interpelarea expresă a Curții care este cererea formulată cu rea credință, reclamantul arată că cererea de intervenție este formulată cu rea credință pentru că a dus la trăgănarea cauzei.

Curtea acordă cuvântul pe excepția nulității pentru netimbrare a cererii de intervenție accesorie, invocată de reclamant.

Reclamantul solicită admiterea excepției nulității pentru netimbrare a cererii de intervenție accesorie, având în vedere faptul că cererea formulată nu se încadrează în excepțiile expres prevăzute de legiuitor la art.30 alin.1 din Ordonanța de Urgență nr.80/2013.

Curtea, după deliberare, dată fiind practica cvasiunitară la nivelul Curții de Apel, în sensul calificării cererilor de intervenție ca mijloace de apărare, va respinge excepția nulității pentru netimbrare a cererii de intervenție accesorie invocată de reclamat.

Totodată aduce la cunoștință reclamantului faptul că a invocat inadmisibilitatea în principiu a cererii de intervenție din mai multe perspective și anume :

- din perspectiva lipsei de interes a petentei interveniente
- din perspectiva puterii de lucru judecat a deciziei nr.3479/2021 a ICCJ
- din perspectiva incompatibilității ei cu dispozițiile Legii nr.136/2020

Reclamantul referitor la lipsa de interes a petentei interveniente învederează Curții faptul că petentul nu face dovada unui interes legitim sau a unui drept încălcat prin admiterea cererii de chemare în judecată așa cum a fost formulată de acesta; prin urmare solicită respingerea excepției din perspectiva lipsei de interes a petentei interveniente dată fiind și puterea de lucru judecat a Deciziei nr.3479/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Totodată apreciază că este și incompatibilă cu dispozițiile Legii nr.136, dat fiind și natura urgentă a pricinii.

Curtea va rămâne în pronunțare asupra admisibilității în principiu a cererii de intervenție accesorie, iar pentru ipoteza în care aceasta va fi considerată admisibilă în principiu, va acorda cuvântul și asupra excepțiilor și apărărilor invocate prin cererea de

intervenție, printre care lipsa sau inexistența unei vătămări a reclamantului, cu consecința lipsei interesului .

Reclamantul învederează Curții faptul că în accepțiunea Departamentului pentru Situații de Urgență un om trebuie să stea, să fie carantinat în baza unui text nepublicat în Monitorul Oficial și după să sesizeze instanța; solicită a se observa în primul rând că odată cu noua modificare menționată prin Ordonanță un justițiabil pentru a ataca un act administrativ trebuie să o facă înainte să plece în carantină pentru că termenul curge de la momentul publicării în Monitorul oficial nu de la data luării la cunoștință și prin urmare i se pare absolut aberant să impui unui om să stea în carantină ca un câțel închis în casă și după aceea să facă acțiune în instanță i se pare de neconceput și le-a făcut plângere prealabilă deși nu este obligatorie în materia Legii nr.136, de două luni de zile iar acum vine și îi spune că nu are interes, păi cine mai are interes acum să formuleze o acțiune(?).

Vătămarea, interesul este actual pentru că acesta vrea să plece acum în străinătate, deci este actual, este de actualitate, este legitim pentru că este dreptul la liberă circulație și dreptul de a nu fi privat de libertate sunt drepturi consacrate de Constituția României, de legea fundamentală.

Curte acordă cuvântul pe excepția inadmisibilității capătului de cerere privind constatarea inexistenței celor două acte contestate

Reclamantul învederează faptul că, dacă sancțiunea prevăzută în Constituție la art.100 este inexistența hotărârilor de Guvern sau ale Decretelor Prezidențiale apreciază că este perfect admisibilă și o acțiune în constatarea inexistenței unui act al unei entități aflate în subordinea Guvernului, mai ales dată fiind și Decizia 429/2019 a Curții Constituționale invocând dispozițiile punctului 33 se reține că: „autorul are la dispoziție în temeiul art.52 și art.126 alin.6 din Constituție calea unei acțiuni prin care să solicite oricând instanței judecătorești examinarea legalității unui act administrativ cu caracter normativ și constatarea inexistenței sale astfel că accesul liber la justiție nu este restricționat.

În ceea ce privește contestarea legalității unor astfel de acte administrative iar începând cu decizia plenului Curții Constituționale nr.1 din 17.01.1995 puterea de lucru judecat se atașează nu numai dispozitivului Curții ci și considerentelor pe care se sprijină acesta, prin urmare apreciază că este perfect admisibilă o astfel de cerere.

Dat fiind și vidul de așa natură care sigur pledează pentru inexistență, pentru că nepublicarea, deci publicarea este o condiție de intrare în vigoare în cazul actelor administrative iar nu de opozabilitate pentru că codul civil prevede că publicitatea asigură o opozabilitate față de terți atunci când legea nu prevede expres că este o condiție de valabilitate or Legea nr.24/2000 și Legea nr.202/1998 prevede că în Monitorul oficial actele intră în vigoare de la data publicării , deci este o condiție de valabilitate cum și Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut prin decizie.

Nemăfiind cererii prelabile de formulat sau excepții de invocat Curtea acordă cuvântul pe probe.

Reclamantul învederează Curții faptul că nu mai are alte înscrisuri de depus solicitând încuviințarea probei cu înscrisurile aflate deja la dosarul cauzei și se opune înscrisurilor depuse de Departamentul pentru Situații de Urgență, în ipoteza în care i se va respinge cererea de intervenție.

Curtea în temeiul art.255 și urm. NCPC, încuviințează proba cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, totodată acordă cuvântul pe fondul cauzei.

Reclamantul solicită admiterea acțiunii pentru motivele expuse pe larg prin cererea de chemare în judecată cât și cererea precizatoare pe care o susține oral.

Curtea, în conformitate cu prevederile art.494 Noul Cod procedură civilă, declară dezbaterile închise și reține cauza spre soluționare.

Cererile

Prin actiunea introdusa pe rolul Curții de Apel Bucuresti-sectia a IX-a, în data de 22.06.2021, completata si restransa, reclamantul Secu Cristian Adrian a chemat în judecată pe paratul Comitetul Național de Situații de Urgență, solicitand instantei, ca prin hotărârea pe care o va pronunța, sa dispuna:

1. Constatarea inexistenței art.1 din Hotărârea CNSU nr. 40/2021 și a anexelor sale, precum și a Hotărârii CNSU nr. 28/2021 și a anexelor sale.

2. In subsidiar, în cazul respingerii capătului de cerere de mai sus, anularea art.1 din Hotărârea CNSU nr. 40/2021 și a anexelor sale, precum și anularea Hotărârii CNSU nr. 28/2021 și a anexelor sale.

3. Publicarea hotărârii judecătorești în Monitorul Oficial, în cazul admiterii acțiunii în tot sau în parte.

4. Obligarea paratului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, reclamantul a afirmat urmatoarele:

Întrucât anul acesta a fost un an de detenție în care a fost ținut în casă la ore târzii în noapte, deși nu era nimeni pe stradă, a luat amendă că n-a purtat masca cu strada goală, nu i s-a permis nici să mearga la o petrecere cu prietenii pentru că reuniunile au fost interzise, a trebuit să își încalce obligațiile de muncă și cele de școlaritate ca să apuce să se duca la magazin până în ora 18.00 ca să-si poata lua ceva de mâncare și să nu moara de foame, a acumulat foarte mult stres și kilograme, considera că merita să plece într-o bine meritată vacanță în străinătate.

Drept urmare, ar dori să viziteze Marea Britanie.

Întrucât Marea Britanie este pe lista roșie, asta înseamnă că la întoarcere urmează să fie carantinat.

A fi carantinat înseamnă a ți se restrânge o serie de drepturi fundamentale, în special dreptul la libera circulație.

Întrucât nu vrea să fie carantinat, deoarece ar fi absurd ca mai întâi să fie carantinat și după să atace actele normative în baza cărora s-ar aplica măsura, a decis să promovez prezenta acțiune

Deși există Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3479/2021, unele instanțe refuză să o aplice.

Astfel în spațiu public a apărut o hotărâre dată doamnei Davholm Eva Adrienne, care a atacat decizia de carantinare în dosarul nr. 1428/102/2021, însă această acțiune i-a fost respinsă pe motivul că Hotărârile CNSU nr. 28/2021 și nr. 39/2021 nu au fost anulate.

Or, prin perpetuarea acestui tip de comportament în care instanțe inferioare rețin aplicabilitatea unor acte administrative care nu au intrat în vigoare, ignorând Decizii ale Înaltei Curți definitive și irevocabile, hotărâri judecătorești care constituie izvor de drept, se vede nevoit să promoveze această acțiune pentru a evita paguba iminentă a carantinării.

Menționeaza că anul trecut a călătorit în Germania, sens în care depune biletele de avion.

Nu în ultimul rând o să se adreseze pe cale separată să ceara despăgubiri pentru că modul în care autoritățile guvernamentale înțeleg să îl trateze este de neconceput, el plătește taxe și impozite de mii de lei și plătește și taxă de școlarizare pentru facultate și statul își bate joc de el, el efectiv muncește ore în șir ca să plăteasca contribuții statului, iar când vreau să plece în vacanță în străinătate și vrea să se întoarca acasă, chiar și cu test negativ este nevoit să stea în carantină 10 sau 14 zile în urma unui act nepublicat în Monitorul Oficial.

Arata ca a luat la cunostinta de continutul actelor normative de pe agerpres pe data de 19, de la adresa de internet „<https://www.agerpres.ro/social/2021/06/18/hotararea-cnsu-nr-40-din-17-iunie-text-integral—733560>”.

În ceea ce privește inexistența actelor, arată următoarele:

1) Hotărârile nu sunt publicate în monitorul oficial al României, partea I, sens în care invoca puterea de lucru judecat a Deciziei nr. 3479/2021

Prin Decizia nr. 3479/2021, publicată în Monitorul Oficial, partea I, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în esență următoarele:

- CNSU este asimilat unui organ al administrației publice centrale de specialitate, fiind format din membrii exclusiv aparținând unor astfel de organe centrale de specialitate

- Regimul publicării este cel prevăzut la art. 11 din legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă.

- art. 72 alin.2) din Legea nr. 55/2020 este necorelat cu versiunea în vigoare a OUG nr. 21/2004, art. 72 alin.2) fiind modificat înainte de a interveni modificările legislative aduse prin OUG nr. 68/2020

- Normele derogatorii din Legea nr. 55/2020 nu sunt aplicabile actului emis în baza Legii nr. 136/2020

Potrivit art. 23 din legea nr. 554/2004, hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor. Acestea se publică obligatoriu după motivare, la solicitarea instanțelor, în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau, după caz, în monitoarele oficiale ale județelor ori al municipiului București, fiind scutite de plata taxelor de publicare.

Fata de cele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție ar fi de adăugat următoarele:

Camera Deputaților a adoptat Proiectul de Lege - X nr. 251/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 la data de 13.05.2020.

Art 42 din OUG nr. 21/2004 prevedea, la momentul adoptării legii în forma propusă de Camera Deputaților, următoarele:

Articolul 42 Declarația stării de alertă în cazul situațiilor de urgență la nivel național sau pe teritoriul mai multor județe se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar la nivel județean sau al municipiului București, în Monitorul Oficial al autorității administrativ-teritoriale respective.

Or, este evident că legiuitorul în cuprinsul art. 72 alin.2), prin neaplicarea art. 42 OUG nr. 21/2004, a dorit să elimine paralelismul legislativ cu privire la declararea stării de alertă.

De altfel, toate derogările din art 72 alin.2) sunt cu privire la articole, alineate sau litere ce privesc mecanismul stării de alertă, așa cum era el definit prin OUG nr.21/2004, înaintea modificărilor survenite prin OUG nr. 68/2020.

Omisiunea legiuitorului de a corectea prevederile Legii nr. 55/2020 până la intrarea în vigoare a actului normativ (care a avut loc la data de 18.08.2020) astfel încât să fie în concordanță cu OUG nr. 21/2004, așa cum a fost ea modificată prin OUG nr. 68/2020 (care a intrat în vigoare la data de 14.08.2020), nu poate duce la concluzia că Hotărârile CNSU nu se mai publică în Monitorul Oficial al României.

De asemenea, Înalta Curte a anulat actul, fără a se pronunța asupra existenței sau inexistenței acestuia, deși în doctrină și jurisprudență, s-a conturat teoria actului inexistent.

În primul rând, trebuie specificat că o acțiune în constatarea inexistenței este admisibilă în virtutea art. 52 și art. 126, alin. 6) din Constituție.

Prin Decizia nr. 429/2019, pct 33, Curtea Constituțională a României a consacrat acțiunea în constatarea inexistenței unui act administrativ, reținând că în temeiul art. 52 și art. 126 alin. (6) din Constituție autorul are la dispoziție calea unei acțiuni prin care poate să solicite oricând instanței judecătorești examinarea legalității unui act administrativ cu caracter

normativ și constatarea inexistenței sale, astfel că accesul liber la justiție nu este restricționat în ceea ce privește contestarea legalității unor astfel de acte administrative.

În al doilea rând, noțiunea de inexistență a actului administrativ nu se confundă cu inexistența materială a hotărârii

Teoria actelor juridice inexistente a apărut în doctrina juridică franceză, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, în legătură cu actele de stare civilă, în special cu cele de căsătorie. În doctrina postbelică românească, s-a arătat că actele administrative inexistente, departe de a se bucura de o prezumție de legalitate, sunt lovite de vicii atât de vizibile, încât nimeni nu le poate atribui nici măcar un moment caracterul de acte juridice obligatorii. În cazul actelor administrative inexistente nu mai operează prezumția de legalitate, încălcarea legii fiind atât de evidentă încât oricine o poate sesiza

Cu alte cuvinte, viciul ilegalității afectează în așa măsură actul, încât acesta este lipsit de prezumția de legalitate „ab initio”, astfel încât se poate considera că actul nici nu a luat ființă

Prin urmare, nimeni nu poate fi obligat să se supună dispozițiilor cuprinse într-un astfel de act, mai mult, punerea în executare a actului inexistent de către organele administrației publice apare ca o cale de fapt (și nu de drept) care atrage răspunderea administrației publice, respectiv a funcționarilor pentru pagubele cauzate. Ca elemente esențiale în definirea noțiunii de inexistență, în doctrina actuală sunt identificate: caracterul excepțional al sancțiunii; înlăturarea prezumției de legalitate a actului administrativ poate fi juridică sau materială; oricine o poate sesiza și nu are caracter obligatoriu

În doctrina franceză, actele inexistente sunt analizate la categoria actelor necreatoare de drept, inexistența fiind calificată a fi „mai gravă decât nulitatea absolută”, iar în jurisprudența Consiliului de Stat, actul inexistent este calificat ca fiind „actul cu efecte nule” sau „actul nul și neavenit”

Prin Sentința Civilă nr. 319/2012, Curtea de Apel Galați, a reținut următoarele:

Odată stabilit caracterul normativ al ordinelor nr.2406/04.07.2011 și nr.2407/04.07.2011, Curtea apreciază că nepublicarea lor în Monitorul oficial al României atrage sancțiunea inexistenței și pe cale de consecință a inopozabilității aplicându-se prin analogie disp.art.100 alin. 1 și art.108 alin.4 din Constituția României.

De altfel, viciul nepublicării fiind un viciu de legalitate externă, pledează pentru sancțiunea inexistenței.

Asigurarea salvagărdării statului de drept instituit prin art.1 al Constituției României și drepturilor și libertăților cetățenilor constituie o problemă deosebită atunci când este vorba de activitatea organelor puterii executive, cum este cazul în speță.

Raportându-se la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Petra împotriva României din 23 sept.1998) instanța reține că nepublicarea ordinelor în Monitorul Oficial nu corespunde exigenței de „accesibilitate”. De altfel, conform jurisprudenței constante a CEDO, noțiunea „prevăzut de lege” presupune nu doar o anume bază legală în dreptul intern, dar și „calitatea legii” în cauză: astfel aceasta trebuie să fie accesibilă persoanei și previzibilă. De menționat că CEDO are în vedere legea în sens material (orice act normativ emis de autoritățile statului) nu în sens formal (act emis de Parlament) . Dincolo de aceste aspecte jurisprudențiale revenind la ideea de „stat de drept” și de „preeminență a dreptului” sintagma regăsită și în preambulul Convenției Europene a Drepturilor Omului, Curtea mai notează că sunt înfrânate principiile statului de drept în condițiile în care autoritățile etatice guvernează prin acte normative nepublicate în Monitorul Oficial. Perpetuarea și escaladarea acestei atitudini pune în pericol însăși fundamentul statului de drept.

Instanțele judecătorești sunt chemate să cenzureze exercițiul neregulat și incert al puterii executive și să vegheze ca drepturile și libertățile persoanelor să fie respectate asigurând guvernarea legilor nu a instituțiilor statale.

Nu trebuie omis și lipsit de eficiență „principiul legalității” actului administrativ , principiu fundamental al ramurii dreptului administrativ și care impune adoptarea oricărui act administrativ în limitele și cu procedura prevăzută de lege.

Cum sancțiunea inexistenței atrage inopozabilitatea, efectele juridice ale ordinelor nr.2406/04.07.2011 și nr.2407/04.07.2011 nu îi pot fi opuse reclamantului.

De asemenea, Curtea de Apel București, prin Sentința nr. 689/2014, a statuat că Ordinul nr. 1485/2013 emis de Ministerul Finanțelor Publice este un act administrativ normativ, fiind obligatorie publicarea acestuia în Monitorul Oficial al României, Partea I. Ordinul nr. 1485/2013 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României . Astfel față de acest ordin operează sancțiunea inexistenței și a inopozabilității, acesta neputând produce efecte juridice față de reclamanta sau față de orice altă societate comercială care a depus cerere pentru obținerea acordului de finanțare.

Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 3792 din 30 octombrie 2008 a reținut că actul normativ nepublicat este inexistent :

"Legea nr.24/2000 este clară sub acest aspect, stabilind pentru actele administrative normative publicarea în Monitorul Oficial al României (art.10 alin.(1) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă).

Niciun alt mod de aducere la cunoștința publicului a actelor administrative normative nu suplinește cerința impusă de ar.10 alin.(1) sus-menționat (de exemplu, publicarea pe site-ul autorității emitente) [notă: urmează a se aplica mutatis mutandis și în cauza dedusă judecătii]

Sancțiunea nepublicării actului administrativ normativ este aceea a inexistenței actului astfel emis."

În fine, Curtea Constituțională, a stabilit prin Decizia nr. 429/2019 că „sancțiunea inexistenței actului administrativ intervine atunci când acesta este lipsit de un element de fapt indispensabil conform naturii sale și că depunerea la dosarul cauzei, în materialitatea lor, a actelor nepublicate de către autoritatea interesată, obligație ce derivă din textul de lege criticat, are doar semnificația administrării unei probe, fără a putea fi considerată drept o cale legală de validare a unor acte normative”

Mai invedereaza următoarele:

In Cauza T-36/09 din-drogerie markt GmbH & Co. KG împotriva Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat următoarele:

Actele instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii se bucură în principiu de o prezumție de legalitate și produc, așadar, efecte juridice chiar dacă sunt viciate de neregularități, atât timp cât nu au fost anulate sau retrase. Totuși, prin excepție de la acest principiu, actele viciate de o neregularitate având o gravitate atât de evidentă încât nu poate fi tolerată de ordinea juridică a Uniunii trebuie să fie prezumate, chiar din oficiu, că nu au produs niciun efect juridic, cu alte cuvinte, să fie considerate inexistente din punct de vedere juridic. Această excepție urmărește să mențină un echilibru între două cerințe fundamentale, dar uneori antagoniste pe care trebuie să le îndeplinească o ordine juridică, și anume stabilitatea raporturilor juridice și respectarea legalității. Gravitatea consecințelor juridice legate de constatarea inexistenței unui act presupune ca, pentru motive de securitate juridică, această constatare să se limiteze la ipoteze extreme.

Neregularitățile de natură să determine instanța Uniunii să considere un act drept inexistent din punct de vedere juridic nu diferă prin natura lor de nelegalitățile a căror constatare conduce, în principiu, la anularea actelor supuse controlului de legalitate prevăzut de tratat, ci prin gravitatea și prin caracterul lor flagrant”. Astfel, trebuie considerate inexistente din punct de vedere juridic actele care conțin neregularități a căror gravitate este atât de evidentă încât afectează condițiile lor esențiale.

În mod firesc, anularea actelor din prezentul litigiu ar însemna ca acestea să beneficieze de prezumția de legalitate

Or, atata timp cât art. 11 din Legea nr. 24/2000 prevede că actele intră în vigoare doar de la data publicării în Monitorul Oficial, nepublicarea în Monitorul Oficial pledează pentru sancțiunea inexistenței, viciul de ilegalitate fiind unul flagrant, de netolerat într-un stat de drept. Totodată, prezintă relevanță distincția între nulitate și inexistență, pentru că, deși ambele produc efecte retroactiv, punerea în executare a actelor inexistente reprezintă o infracțiune, pe când în materia nulității actul se bucură de prezumția de legalitate până când o instanță îl desființează sau acesta este revocat.

În ceea ce privește nulitatea actelor, arată următoarele:

2) Nepublicarea în Monitorul Oficial, pentru motivele arătate mai sus, în cazul respingerii cererii de cerere privind inexistența

3) Ședințele CNSU în care au fost adoptate Hotărârile CNSU s-au desfășurat în lipsa reprezentantului Ministerului Public

Potrivit art. 3 alin.3) din HG nr. 94/2014 privind organizarea, funcționarea și componența Comitetului Național pentru situații speciale de urgență Ministerul Public este reprezentat la ședințele Comitetului național în calitate de invitat permanent.

4) Ședințele CNSU sunt fictive, ele nu au avut loc în mod real.

Pentru aceste motive, solicita admiterea acțiunii.

În drept, invocă Legea nr. 136/2020, art. 11 din Legea nr. 24/2000, Decizia CCR nr. 429/2019.

În data de 28.06.2021, în timpul ședinței de judecată, reclamantul și-a completat verbal cererea de chemare în judecată, invocând un nou motiv de nulitate a actelor contestate, și anume lipsa motivării, iar după terminarea ședinței de judecată, dar în aceeași zi, a depus și cererea scrisă continuând această completare, în cuprinsul căreia a susținut următoarele:

Cele două hotărâri nu sunt motivate.

Din înscrisurile depuse la dosar de DSU, reiese că Hotărârile CNSU au fost emise în lipsa oricărei documentații administrative.

Potrivit art. 6 alin.3) din Legea nr. 24/2000, Proiectele de acte normative se supun spre adoptare însoțite de o expunere de motive, o notă de fundamentare sau un referat de aprobare, precum și de un studiu de impact, după caz.

Totodată, art. 30 alin.1) din Legea nr. 24/2000 prevede că Proiectele de acte normative trebuie însoțite de următoarele documente de motivare:

a) expuneri de motive - în cazul proiectelor de legi și al propunerilor legislative;

b) note de fundamentare - în cazul ordonanțelor și al hotărârilor Guvernului; ordonanțele care trebuie supuse aprobării Parlamentului, potrivit legii de abilitare, precum și ordonanțele de urgență se transmit Parlamentului însoțite de expunerea de motive la proiectul legii de aprobare a acestora;

c) referate de aprobare - pentru celelalte acte normative;

d) studii de impact - în cazul proiectelor de legi de importanță și complexitate deosebită și al proiectelor de legi de aprobare a ordonanțelor emise de Guvern în temeiul unei legi de abilitare și supuse aprobării Parlamentului.

(2) Expunerile de motive, notele de fundamentare, referatele de aprobare și studiile de impact constituie instrumentele de prezentare și motivare ale noilor reglementări propuse.

Conform Jurisprudenței ICCJ, nemotivarea constituie un caz bine justificat ce răstoarnă prezumția de legalitate a actului normativ adoptat, iar la o analiză prima facie se poate constata acest viciu, din moment ce referatul de aprobare nu a fost depus la dosar de către CNSU sau DSU.

Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât că motivarea unui act administrativ urmărește o dublă finalitate: îndeplinește, în primul rând, o funcție de

transparență în profitul beneficiarilor actului, care vor putea, astfel, să verifice dacă actul este sau nu întemeiat; permite, de asemenea, instanței să realizeze controlul său jurisdicțional, deci în cele din urmă permite reconstituirea raționamentului efectuat de autorul actului pentru a ajunge la adoptarea acestuia; ea trebuie să figureze chiar în cuprinsul actului și să fie realizată de autorul său. Deși motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ, ea face obiectul unei aprecieri în concreto, după natura acestuia și contextul adoptării sale, prin prisma obiectivului său, care este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului.

Departamentul pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în temeiul prevederilor art. 61 alin. (1) și (3), art. 63 și următoarele Cod procedură civilă, a depus o cerere de intervenție accesorie în interesul pârâtului Comitetul Național pentru Situații de Urgență, aceasta fiind întemeiată pe dispozițiile art. 61 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă și art. 8¹ alin. (5) din OUG nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare, motivat de faptul că Departamentul, prin Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, asigură secretariatul tehnic permanent al Comitetului Național pentru Situații de Urgență.

Prin cererea de intervenție accesorie în interesul paratului, Departamentul pentru Situații de Urgență a invocat anumite excepții, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiate.

Reclamantul a depus un punct de vedere cu privire la cererea de intervenție, în cadrul căruia a invocat excepția nulității acesteia, pentru netimbrare (excepție respinsă în ședința de judecată din 01.07.2021), a solicitat respingerea cererii ca inadmisibilă în principiu (invocând lipsa unui interes propriu al instituției petente, puterea de lucru judecat a deciziei civile nr.3479/09.06.2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în dosarul nr. 3251/2/2021, precum și incompatibilitatea instituției cererii de intervenție accesorie cu dispozițiile Legii nr.136/2020), iar pe fond a solicitat respingerea ei ca neîntemeiată.

Departamentul pentru Situații de Urgență a depus, ulterior intrării în vigoare a OUG nr.63/2021, o intampinare la cererea completatoare a reclamantului, prin care a invocat excepția tardivității acesteia, susținând că acțiunea a fost completată după primul termen de judecată.

Analizand

În ceea ce privește tardivitatea completării acțiunii, instanța constată că cererea completatoare a fost formulată verbal de reclamant, în timpul primei ședințe de judecată din această cauză, cu respectarea art.204, alin.1 NCPC („Reclamantul poate să își modifice cererea și să propună noi dovezi, sub sancțiunea decăderii, numai până la primul termen la care acesta este legal citat”), îndeplinind în aceeași zi, la scurt timp după terminarea ședinței de judecată, și condiția generală a formei scrise a cererii, cu respectarea art.148, alin.1 NCPC („Orice cerere adresată instanțelor judecătorești trebuie să fie formulată în scris ... ”), fără a provoca prin aceasta amânarea judecării, în condițiile în care instanța dispusese oricum amânarea pentru a se da posibilitatea paratului să formuleze un punct de vedere la cererea de intervenție accesorie, cerere care îi fusese comunicată în aceeași zi, cu aproximativ 2 ore înainte de ședința de judecată.

În consecință, excepția va fi respinsă.

În ceea ce privește admisibilitatea în principiu a cererii de intervenție accesorie, instanța constată că potrivit art.61, alin.1 NCPC, intervenția într-un proces, fie ca este principală, fie ca este accesorie, poate fi realizată numai de o persoană care „are interes”, adică de o persoană care, în urma admiterii cererii de intervenție, va beneficia de un folos practic concret, determinat.

Analizand atributiile pe care Departamentul pentru Situatii de Urgenta le avea la data formulării cererii de interventie accesorie, adica anterior intrarii in vigoare a OUG nr.63/2021, in special cele invocate chiar de acesta in cadrul cererii (art. 8¹ alin.5 din OUG nr. 21/2004) curtea constata ca aceasta institutie asigura secretariatul tehnic permanent al Comitetului național, fara a influenta luarea hotararilor de catre acest Comitet.

Or, functia de asigurare a secretariatului tehnic poate fi asigurata, indiferent de continutul hotararilor pe care le ia Comitetul National pentru Situatii de Urgenta si indiferent de respectarea sau nerespectarea legislatiei in procesul de luare a acestor hotarari, Departamentul neavand, altfel spus, niciun beneficiu concret dintr-o eventuala respingere a actiunii reclamantului, cu consecinta mentinerii hotararilor contestate, respectiv nicio pierdere dintr-o eventuala admitere a actiunii reclamantului, cu consecinta invalidarii, intr-o forma sau alta, a hotararilor contestate.

Fata de cele de mai sus, cererea de interventie accesorie va fi respinsa ca inadmisibila in principiu.

Pe cale de consecinta, instanta nu va analiza niciuna din exceptiile si apararile pe fond formulate prin cererea de interventie accesorie.

In ceea ce priveste cererea de chemare in judecata, instanta constata urmatoarele:

Prin Hotararea Comitetului National pentru Situatii de Urgenta nr.28/14.05.2021 (emisa in temeiul art. 4 alin.1, lit. c, art. 8¹, art.20, lit.1 din O.U.G. nr.21/2004, al art. 4 și art. 11 alin.1 din Legea nr. 136/2020, al art. 2 și art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 94/2014) s-au aprobat lista și clasificarea țărilor/teritoriilor de risc epidemiologic în vederea stabilirii persoanelor asupra cărora se instituie măsura carantinei de 14 zile cu privire la cei care sosesc în România din acestea, prevăzută în anexă la hotărâre, criteriul pe baza căruia se stabilește încadrarea in lista de mai sus, procedura de actualizare a listei, categoriile in care clasifica tarile/teritoriile, categoriile de persoane asupra carora se instituie masura carantinarii, precum si categoriile de persoane exceptate de la aceasta masura.

In anexa hotararii sunt enumerate tarile/teritoriile care intra in zonele verde, galbena si rosie, la data de 14.05.2021.

Prin Hotararea Comitetului National pentru Situatii de Urgenta nr.40/17.06.2021 (emisa in temeiul art. 4 alin.1, lit. c si i, art. 8¹, art.20, lit.k, l si n din O.U.G. nr.21/2004, al art. 4 și art. 11 alin.1 din Legea nr. 136/2020, al art. 2 și art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 94/2014) s-a aprobat clasificarea țărilor/teritoriilor în funcție de rata de incidență cumulată, în vederea stabilirii persoanelor care sosesc în România din acestea și cu privire la care se instituie măsura carantinei, prevăzută în anexă la hotărâre (art.1).

In anexa hotararii sunt enumerate tarile/teritoriile care intra in zonele verde, galbena si rosie, la data de 17.06.2021.

Analizand continutul celor doua hotarari, se observa ca acestea ingradesc temporar libertatea de circulatie pe teritoriul Romaniei (libertate fundamentala, recunoscuta de art.25 din Constitutia Romaniei), a persoanelor care au decis anterior sa isi exercite aceeasi libertate de circulatie (sub forma parasirii Romaniei catre o tara aflata in zonele de risc epidemiologic si apoi sub forma revenirii in Romania).

Astfel, prin exercitarea unei libertati fundamentale, persoana in cauza este supusa unei ingradiri ulterioare, temporare, a aceleiasi libertati (este adevarat ca formele de exercitare, respectiv de ingradire a aceleiasi libertati, sunt diferite, insa, in esenta, in ambele cazuri este vorba tot de libertati fundamentale).

Insa, aplicarea unei sanctiuni pentru exercitarea unei libertati echivaleaza cu insasi afectarea respectivei libertati, cu restrangerea limitelor ei, persoana ajungand in situatia de a nu mai fi titulara unei libertati fundamentale „la fel de intinse, cu acelasi continut” ca cea pe care o avea anterior reglementarii in cauza, putandu-se vorbi deci de o vatamare.

Analizand hotararile de mai sus, prin prisma criticilor formulate de reclamant, instanta constata:

In ceea ce priveste primul motiv, referitor la nepublicarea hotararilor in Monitorul Oficial al Romaniei, instanta constata ca situatia de fapt evocata este reala, in sensul ca, intr-adevar, niciuna din cele doua hotarari contestate nu a fost publicata in sensul expus.

Cu privire la necesitatea publicarii in Monitorul Oficial, in acord cu decizia civila nr.3479/09.06.2021 pronuntata de Inalta Curte de Casatie si Justitie, in dosarul nr. 3251/2/2021, prezenta instanta retine urmatoarele:

Potrivit art. 11, alin.1, 2 si 5 din Legea nr. 24/2000:

"(1) În vederea intrării lor în vigoare, legile și celelalte acte normative adoptate de Parlament, hotărârile și ordonanțele Guvernului, deciziile prim-ministrului, actele normative ale autorităților administrative autonome, precum și ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Nu sunt supuse regimului de publicare în Monitorul Oficial al României:

a) deciziile prim-ministrului clasificate, potrivit legii;

b) actele normative clasificate, potrivit legii, precum și cele cu caracter individual, emise de autoritățile administrative autonome și de organele administrației publice centrale de specialitate.

(5) Celelalte acte normative se publică după ce au fost semnate de emitent."

Problema care se ridica in speta este aceea de a determina daca emitentul hotararilor contestate, Comitetul National pentru Situatii de Urgenta, face parte din administratia publica, mai exact daca este un organ al administrației publice centrale de specialitate.

Potrivit art.8¹, alin.3 din OUG nr.21/2004, „Comitetul național este un organism interinstituțional format din miniștri sau secretari de stat desemnați de aceștia și conducători ai instituțiilor publice centrale sau persoane cu drept de decizie desemnate de aceștia, în funcție de tipurile de risc gestionate sau funcțiile de sprijin repartizate în competență în cadrul Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență.”

Data fiind natura acestuia, de organism compus din reprezentantii mai multor ministere si institutii publice centrale, in mod incontestabil Comitetul reprezinta o autoritate publica.

Sistemul general al autoritatilor publice este reglementat de Constitutia Romaniei (Titlul III, precum si unele dispozitii speciale inserate in cadrul altor titluri din legea fundamentala), orice autoritate publica din Romania trebuind sa se incadreze intr-una din categoriile generale indicate de Constitutie, date fiind natura de stat de drept a Romaniei (art.1, alin.3) si obligatia generala de respectare a Constitutiei (art.1, alin.5).

Avand in vedere ca emitentul hotararilor contestate nu este mentionat expres in vreuna din dispozitiile speciale ale Constitutiei, va rezulta ca el trebuie integrat in una din categoriile generale ale autoritatilor publice, enumerate de Titlul III din legea fundamentala.

Titlul III al Constitutiei este divizat in Cap.1 (Parlamentul Romaniei), Cap.2 (Presedintele Romaniei), Cap.3 (Guvernul Romaniei), Cap.4 (Raporturile Parlamentului cu Guvernul), Cap.5 (Administrația publică), Cap.6 (Autoritatea judecătorească).

Cum in mod evident, Comitetul National pentru Situatii de Urgenta nu poate face parte din capitolele 1, 2, 3, 4 si 6, el trebuie integrat in capitolul 5 al Constitutiei, privitor la „Administratia Publica”.

Capitolul 5 este divizat, la randul sau, in sectiunea 1 (Administrația publică centrală de specialitate) si sectiunea 2 (Administrația publică locală).

Cum in mod evident, Comitetul National pentru Situatii de Urgenta nu poate face parte din sectiunea 2 el nu poate fi integrat decat in sectiunea 1 (Administrația publică centrală de specialitate).

Ca atare, facand parte din administratia publica centrala de specialitate, Comitetul National pentru Situatiile de Urgenta se va supune, in ceea ce priveste actele administrative cu caracter normativ pe care le emite, obligatiei de publicare in Monitorul Oficial, impuse de art.11, alin.1 din Legea nr.24/2000.

De altfel, necesitatea publicarii acestor acte in Monitorul Oficial a fost recunoscuta, este adevarat, ulterior emiterii hotararilor contestate, prin OUG nr.63/2021, prin care art.15, alin.4 din Legea nr.136/2020 a fost modificat in sensul ca „Toate actele administrative cu caracter normativ, inclusiv hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență, privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din prezenta lege, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I”.

În ceea ce privește posibilitatea aplicării normei derogatorii cuprinse în art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 („Pentru starea de alertă instituită pentru prevenirea și combaterea unei pandemii COVID-19, dispozițiile ... art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 ... nu sunt aplicabile”), instanța reține ca cele două hotărâri contestate nu au fost emise în temeiul Legii nr.55/2020, astfel încât art.72 din acest act normativ este nerelevant în cauza de față.

În plus, în ședința din data de 8 iunie 2021, Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu referire la art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, precum și soluția legislativă din art. 72 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, potrivit căreia dispozițiile acestei legi se completează cu reglementările de drept comun aplicabile în materie în ceea ce privește soluționarea acțiunilor formulate împotriva hotărârilor Guvernului prin care se instituie, se prelungește sau se încetează starea de alertă, precum și a ordinelor și instrucțiunilor prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, sunt neconstituționale.

În ceea ce privește sancțiunea care intervine în cazul nepublicării în Monitorul Oficial a actelor administrative cu caracter normativ, instanța apreciază ca aceasta este cea a „inexistenței” actului normativ și nu cea a „nulității/nelegalității” acestuia, dat fiind că potrivit art.11, alin.1 din Legea nr.24/2000, publicarea în Monitorul Oficial reprezintă o condiție pentru intrarea în vigoare a actelor normative, adică pentru a lua ființă, pentru a exista din punct de vedere juridic, pentru a putea începe să producă efecte juridice și deci pentru a intra în circuitul juridic (în cauza neinteresând existența materială, în planul realității fizice, a unui înscris care încorporează voința emitentului, ci existența lui în planul realității juridice).

Altfel spus, un astfel de înscris nu generează niciun efect juridic și deci, nu beneficiază de nicio prezumție de legalitate, prezumție care, eventual, să poată fi răsturnată ulterior pe calea unei acțiuni în anulare.

De altfel, sancțiunea inexistenței actelor administrative normative nepublicate în Monitorul Oficial este recunoscută, pe lângă o parte a doctrinei juridice, inclusiv la nivelul Constituției, este adevarat, numai în privința decretelor prezidențiale (art.100, alin.1, potrivit căruia „Nepublicarea atrage inexistența decretului”), respectiv a ordonanțelor și a hotărârilor de guvern (art.108, alin.4, potrivit căruia „Nepublicarea atrage inexistența hotărârii sau a ordonanței.”).

Faptul că legea fundamentală menționează expres această sancțiune numai în privința anumitor categorii de acte administrative normative, nu echivalează cu interzicerea aplicării ei în privința celorlalte categorii de acte administrative normative, din moment ce Titlul III, Capitolul V, Secțiunea 1 (Administrația publică centrală de specialitate) nu conține nicio referire la actele administrative pe care le pot emite autoritățile publice din administrația

publica centrala de specialitate (si deci nici la regimul lor juridic si la sanctiunile aplicabile in cazul nerespectarii lui), ele nefacand obiectul de reglementare al legii fundamentale.

Distinct de cele de mai sus, insasi Curtea Constitutionala, avand de determinat conformitatea cu Constitutia a limitelor controlului de legalitate permis de dispozitiile art. 1, art. 2 alin. (1) lit. c), art. 4 alin. (4) și art. 18 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, a statuat, prin decizia nr.429/2019, ca:

„33. Distinct de acestea, Curtea reține că în temeiul art. 52 și art. 126 alin. (6) din Constituție autorul are la dispoziție calea unei acțiuni prin care poate să solicite oricând instanței judecătorești examinarea legalității unui act administrativ cu caracter normativ și constatarea inexistenței sale, astfel că accesul liber la justiție nu este restricționat în ceea ce privește contestarea legalității unor astfel de acte administrative. Sunt respectate astfel toate garanțiile specifice unui proces echitabil.

34. Referitor la aplicarea sancțiunii inexistenței actelor administrative cu caracter normativ, nepublicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, la care autorul excepției face referire (ordine ale ministrului de interne), Curtea subliniază că aceasta reprezintă un aspect a cărui clarificare revine instanței judecătorești investite cu soluționarea litigiului în cadrul căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.”

Instanta apreciaza ca cele retinute de Curtea Constitutionala reprezinta o recunoastere implicita a posibilitatii aplicarii sanctiunii inexistentei, inclusiv actelor administrative normative care nu sunt vizate direct de dispozitiile constitutionale (decrete prezidentiale, ordonante si hotarari de guvern) si care sunt deduse judecatii prin intermediul prevederilor Legii nr.554/2004.

Suplimentar, se observa ca sanctiunea „inexistentei” este admisa de legiuitorul delegat, este adevarat, ulterior emiterii hotararilor contestate, dar totusi anterior pronuntarii prezentei hotarari judecatoresti, prin recenta OUG nr.63/2021, in preambulul careia se mentioneaza, ca justificare pentru introducerea expresa a conditiei publicarii in Monitorul Oficial, ca „nepublicarea hotărârilor emise de Comitetul Național pentru Situații de Urgență atrage o sancțiune drastică prin efectele ei, și anume inexistența acestor hotărâri” si ca „prin acest efect de inexistență a hotărârilor Comitetului Național pentru Situații de Urgență, destinatarii acestora urmează să se raporteze la cadrul legal în vigoare ca și când nu ar produce niciun fel de efecte juridice și, implicit, nu pot fi ținuți să aplice prevederile conținute de hotărârile emise”.

Ca atare, tinand cont de toate cele expuse mai sus, curtea constata ca hotararile contestate (in limitele supuse analizei de catre reclamant, potrivit principiului disponibilitatii) sunt afectate de sanctiunea „inexistentei”, sanctiune ce urmeaza a fi retinuta in mod expres in dispozitivul hotararii judecatoresti, motiv pentru care cercetarea motivelor de nelegalitate invocate prin actiune devine inutila.

In ceea ce priveste solicitarea reclamantului, de publicare a hotararii judecatoresti in Monitorul Oficial, instanta retine ca potrivit art.15, alin.20 din Legea nr.136/2020, publicarea vizeaza numai hotararea definitiva prin care s-a anulat actul administrativ cu caracter normativ.

Or, prezenta hotarare nu este definitiva, ea fiind susceptibila de calea de atac a recursului, prevazuta de art.15, alin.18 din aceeași lege, astfel incat, publicarea nu poate fi dispusa decat fie in cazul nedeclararii recursului, fie in cazul respingerii/anularii acestuia.

Ca atare, actiunea urmeaza a fi admisa numai in parte.

In baza art.453 NCPC, instanta va dispune obligarea paratului la plata catre reclamant a cheltuielilor de judecata, constand in taxa de timbru de 100 de lei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
IN NUMELE LEGII,**

HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepția tardivității.

Respinge cererea de intervenție accesorie, introdusa de petentul Departamentul pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cu sediul în București, Piața Revoluției nr. 1A, sector 1, ca inadmisibilă.

Admite acțiunea, în parte.

Constată inexistența art.1 din HCNSU nr.40/2021 și a Anexelor aferente, precum și inexistența HCNSU nr.28/2021 și a Anexelor la aceasta.

Respinge în rest acțiunea formulată de reclamantul Secu Cristian Adrian (...) în contradictoriu cu pârâtul Comitetul National pentru Situații de Urgență, cu sediul în București, Piața Revoluției nr.1A, sector 1.

Obligă pârâtul Comitetul National pentru Situații de Urgență la plata catre reclamantul Secu Cristian Adrian a cheltuielilor de judecată în cuantum de 100 lei.

Cu recurs, în 2 zile de la comunicare.

Pronunțată azi, 01.07.2021, prin mijlocirea grefei instantei.

PREȘEDINTE,
AMER JABRE

JUDECĂTOR,
ALINA POHRIB

JUDECĂTOR,
RALUCA IOANA CARPEN

GREFIER
GEORGETA POSTEA

Red.AJ-5 ex/05.07.2021

Comunicat 3 exemplare la data de 05.07.2021

G.P. 05 Iulie 2021